

Hristos viața noastră

Versetele 20 și 21: *»Dar voi nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos, dacă în adevăr, L-ați auzit și ați fost învățați în El, după cum este adevăr în Isus:«*

Mijlocul de ajutor divin, singurul care ne poate păzi să nu facem ce fac națiunile, este Isus Hristos. El nu este prin moartea Sa la cruce numai Salvatorul nostru de la judecată și condamnare veșnică, ci viața Sa, pe care El a trăit-o ca Om aici pe pământ, și viața Sa ca Cel înviat dintre cei morți și ca Cel glorificat la dreapta Tatălui, este modelul și imaginea adevăratei vieți creștine.

El este singurul Învățător, și un altul asemenea Lui nu există. El este însă și în Sine Însuși tema sublimă a lecției pe care noi toți trebuie s-o învățăm - *»voi nu L-ați cunoscut (textual: învățat) ... pe Hristos«*. „A cunoaște pe Hristos” poate avea loc numai în părtășie și umblare cu El, privind desăvârșirea Lui. *»Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, întocmai de Domnul, de Duhul«* (2 Corinteni 3,18).

»... cunoscut pe Hristos«, »... L-ați auzit«. Duhul Sfânt ne leagă aici cu Hristos în mod direct. În timp ce apostolul Ioan ne face cunoscut, ce el însuși și ceilalți apostoli au auzit de la Hristos, pentru ca și noi să avem părtășie cu ceea ce ei au auzit despre El, și ca bucuria noastră să fie deplină, aici avem mult mai mult.

»... L-ați auzit«, nu numai, „ați auzit despre El”. Acesta este privilegiul celor care sunt ai Săi: noi am cunoscut pe Hristos și totodată noi fiecare în parte L-am auzit, cum El Însuși a spus: »Oile îl urmează, pentru că îi cunosc glasul. ... ele vor auzi glasul Meu ... Oile Mele aud glasul Meu și Eu le cunosc și ele Mă urmează« (Ioan 10,4,27).

»L-ați auzit și ați fost învățați în El, după cum este adevăr în Isus«. Adevărul absolut este în Hristos Însuși, în afară de El nu este adevăr. »Eu sunt calea și adevărul și viața«.

Deci dacă noi dorim să cunoaștem adevărul cu privire la om, acesta nu-l vom găsi niciodată în Adam, primul om, care a eșuat în responsabilitatea lui față de Dumnezeu, ci noi găsim adevărul întreg în Omul desăvârșit – în Omul al doilea – care în toate privințele a corespuns gândurilor lui Dumnezeu. Dacă dorim să cunoaștem adevărul cu privire la Dumnezeu, nu-l vom găsi niciodată într-o altă persoană sau într-un alt loc, decât numai în Hristos. El este singurul care poate spune: *»Eu și Tatăl suntem una«* și *»Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl«*. (Ioan 10,30; 14,9). Dacă dorim să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu cu privire la păcat, nu le vom putea cunoaște decât în crucea lui Hristos. Acolo vedem pe Mântuitorul nostru binecuvântat ocupând locul nostru, și acolo vedem, ce pedeapsă a meritat păcatul în ochii lui Dumnezeu.

»Adevărul este în Isus«. Este așa ca și cum Hristos glorificat în cer ne-ar apuca de mână și ne-ar duce la Sine ca Cel care a trăit aici jos pe pământ, pentru ca astfel să învățăm să umblăm așa cum a umblat El. Este pe deplin clar, că Isus este Hristosul, și Hristos este Isus; însă Duhul Sfânt ne prezintă în acest verset aceste două Nume nu fără un motiv deosebit. Mai întâi Duhul Sfânt ne preocupă cu Numele »Hristos«, »voi nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos«. El ne conduce astfel la înțelegerea, că toate binecuvântările și toate privilegiile ne-au fost dăruite într-un Hristos înviat și glorificat. După aceea Duhul Sfânt numește Numele Său »Isus« - Numele pe care El l-a purtat în umblarea Lui aici pe pământ, și prin aceasta ne arată cum trebuie să fie umblarea și comportarea noastră în imitarea modelului desăvârșit Isus. »Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El« (1 Ioan 2,6).

Dezbrăcarea de omul vechi

Versetul 22: *»... că, în ceea ce privește purtarea de mai înainte, v-ați dezbrăcat de omul vostru cel vechi, care se strică prin poftele înșelătoare;«*

Dar, așa va întreba probabil cineva, cum pot eu umbla așa cum a umblat Hristos, când El a fost în lumea aceasta, căci știu că eu am moștenit de la Adam o natură decăzută și stricată?

Adevărul, așa cum este el în Isus, este că noi, în ceea ce privește umblarea noastră de odinioară, ne-am dezbrăcat de omul cel vechi, care se strică prin poftele înșelătoare. Aceasta nu înseamnă o îmbunătățire sau o „cârpire” a omului vechi, de la care nu se poate absolut nimic bun aștepta. Mijlocul de ajutor divin este, că eu ca cel care crede m-am lepădat și m-am dezbrăcat de toată atitudinea și comportarea, de toate pornirile omului cel vechi stricat.

Omul cel vechi nu iubește nimic altceva decât numai stricăciunea și poftele rele; el nu iubește nici dreptatea, nici sfințenia, căci el nu are nici o putere și el nu poate fi plăcut lui Dumnezeu, prin aceea că ar putea face ceva bun sau sfânt. »Pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune Legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate« (Romani 8,7).

Domnul Isus nici nu dorește nimic de la omul cel vechi, ca el să renunțe la faptele lui stricate. În realitate orice încercare a omului cel vechi să renunțe la faptele și căile și plăcerile lui, ca să placă lui Dumnezeu, este ca și cum s-ar pune vinuri noi în burdufuri vechi; »Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; dacă ar pune, vinul nou va sparge burdufurile și se va vărsa, și burdufurile se vor distruge; ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi și amândouă se păstrează. Și nimeni, după ce a băut vin vechi, nu dorește vin nou, pentru că zice: „Cel vechi este mai bun”«. (Luca 5,37-39).

Starea inimii care nu a fost înnoită este aceasta: ea preferă omul cel vechi stricat și plăcerile lui temporale înșelătoare în locul unei vieți în dreptate și sfințenie.

Expresia »v-ați dezbrăcat de omul vostru cel vechi« înseamnă că noi ne-am îndreptat privirea credinței spre crucea lui Hristos, unde omul nostru cel vechi a fost prins în cuie și răstignit în Persoana lui Hristos, Locțiitorul nostru, prin aceea că El »a fost făcut păcat pentru noi«. Aici nu este vorba de ceva pe care noi mai trebuie să-l facem, ci de ceva, pe care Dumnezeu l-a făcut deja atunci când Hristos a fost răstignit pentru noi. »Știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului.« »Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus.« (Romani 6,6+11).

Este deci de o deosebită importanță să înțelegem că prin dezbrăcarea de omul cel vechi nu vrea să se spună că în noi nu ar mai fi nici o înclinație să păcătuim, căci o astfel de presupunere, așa spune apostolul Ioan, este înșelătorie și nu adevăr. »Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi.« »Dacă zicem că nu am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.« (1 Ioan 8+10). Tot așa găsim și în epistola către Coloseni. După ce apostolul Pavel a spus credincioșilor că »voi ați murit împreună cu Hristos« și »voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu« (Coloseni 2,10; 3,3), el continuă și adaugă cuvintele: »Omorâți deci mădularele voastre care sunt pe pământ« (Coloseni 3,5).

Înțelesul faptului că noi am murit cu Hristos, sau că noi ne-am dezbrăcat de omul cel vechi, nu este deci acela, că noi am fi ajuns la o stare de desăvârșire; da, apostolul Pavel a spus cu privire la sine însuși: »Nu că am obținut deja premiul sau că am ajuns deja desăvârșit; însă urmăresc, dacă aș putea să-l și apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu însumi nu consider că l-am apucat; dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării lui Dumnezeu spre în sus, în Hristos Isus« (Filipeni 3,12-14).

Este necesar să adăugăm, că dacă noi spunem, că nu am ajuns la starea de desăvârșire, câtuși de puțin nu gândim să diminuăm necesitatea unei umblări și a unei vieți în sfințenie practică. Noi privim la Cel sfânt, care ne-a chemat să fim sfinți în umblare (1 Petru 1,15-16).

Să ne referim încă o dată la cuvintele apostolului Ioan: »Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi.« »Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuți; și, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept; și El

este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale lumii întregi« (1 Ioan 1,8; 2,1-2).

Omul nou

Versetele 23 și 24: *»... și sunteți înnoiți în duhul minții voastre; și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care este creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului.«*

După ce apostolul a vorbit despre dezbrăcarea de omul cel vechi și a naturii lui stricate, ajunge acum să vorbească despre înnoirea în duhul minții noastre.

Când am primit pe Hristos, am fost născuți din nou, și aceasta ne oferă un fel de gândire cu totul nou. Este deci necesar ca duhul nostru nou să fie hrănit și întărit, pentru ca mintea noastră să fie caracterizată prin dorințe sfinte și poftes sfinte. Așa cum purtăm de grijă pentru trupul nostru, pentru ca el prin alimentarea cu hrană sănătoasă să rămână într-o stare bună, să fie hrănit, înnoit și întărit, tot așa și duhul nostru curat să fie hrănit permanent cu »laptele curat al Cuvântului lui Dumnezeu«, împrăspătat și înnoit. Niciodată nu vom găsi un creștin sârguincios și spiritual, care să nu aibă o dorință profundă după Cuvântul lui Dumnezeu, să se bucure permanent de el și să se hrănească cu el, care să nu trăiască în părtășie intimă cu Domnul, arătând dragoste frățească față de frații lui de credință.

»Și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care este creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului.« Fără îndoială îmbrăcarea cu omul cel nou a avut loc la nașterea noastră din nou, când L-am primit pe Hristos ca Mântuitor al nostru.

Aici însă este vorba de o îmbrăcare bazată pe experiență, practică, a omului cel nou, care se face cunoscut înaintea tuturor oamenilor prin prezentarea omului cel nou, a vieții noi. Acest om nou este »creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului«.

Prima creație a fost întinată prin păcat și nu mai este în armonie cu gândurile lui Dumnezeu; creația nouă însă este »după Dumnezeu«. Acest om nou este văzut acum în mod practic sub două aspecte; în dreptate și sfințenie.

Dreptatea se arată în comportarea creștinului față de toți oamenii, sfințenia în umblarea noastră cu credincioșie înaintea Domnului. Dreptatea se vede din afară în umblarea noastră înaintea oamenilor în orice detaliu al vieții noastre, sfințenia este mai mult o chestiune lăuntrică în inima noastră înaintea lui Dumnezeu. Deci dacă noi am devenit o creație nouă în Domnul, atunci trebuie să fi îmbrăcat și o purtare nouă, un fel nou de comportare, care se deosebește categoric de omul cel vechi cu poftele lui stricate.

De acum încolo pentru fiecare credincios trebuie să fie dorința serioasă față de Domnul, »să ne dea să-I slujim fără teamă în sfințenie și dreptate înaintea Lui, în toate zilele noastre« (Luca 1,74-75).

Să vorbim adevăr

Versetul 25: *»De aceea, lepădând minciuna, vorbiți adevărul fiecare cu aproapele său, pentru că suntem mădulare unii altora.«*

Se cuvine pentru un credincios, care s-a dezbrăcat de omul vechi și s-a îmbrăcat cu omul nou, să fie nesincer și neadevărat în faptele și în cuvintele lui?

Înclinarea spre minciună aparține naturii vechi, stricate și este caracteristică celui necredincios, a cărui parte este în iazul »care arde cu foc și pucioasă, care este moartea a doua« (Apocalipsa 21,8). »Afară sunt câinii și vrăjitorii și curvarii și ucigașii și slujitorii la idoli și oricine iubește și practică minciuna« (Apocalipsa 22,15).

Toți cei care cunosc adevărul care este în Isus, ar trebui să se fi dezbrăcat pentru totdeauna de minciună și să vorbească tot timpul adevărul și în felul acesta să imite pe Domnul Isus, la care

orice cuvânt era revelarea a ceea ce El era în Sine Însuși! »I-au spus deci: „Tu cine ești?” Isus le-a spus: „Întocmai ceea ce vă și spun”«. (Ioan 8,25) Cuvintele unui om reflectă exact ce este el în sine însuși.

»Pentru că suntem mădulare unii altora«, mădulare ale unui trup. Deci dacă cineva nu spune adevărul aproapelui său, el, așa cum el este mădular al aceluiași trup, nu înșeală numai pe fratele său, ci în realitate se înșală pe sine însuși. Se poate imagina că un mădular al trupului nostru fizic ar putea face ceva spre paguba unui alt mădular? Căci ceea ce dăunează unui mădular, dăunează și celorlalte, și ceea ce este de folos unui mădular, folosește tuturor mădularilor. Tot așa este și în trupul lui Hristos. De aceea un mădular, care spune adevărul unui alt mădular, folosește nu numai în chip deosebit acelui mădular, ci și lui însuși.

Fie ca dorința psalmistului din vechime să fie și a noastră: »Fie cuvintele gurii mele și cugetarea inimii mele plăcute înaintea Ta, Doamne, Stânca mea și Răscumpărătorul meu!« (Psalm 19,14).

Mânia unui credincios

Versetele 26+27: »*Mâniați-vă și nu păcătuiți; să nu apună soarele peste mânia voastră, nici nu dați loc diavolului.*«

La mulți credincioși este neclaritate și încurcătură cu privire la aceste cuvinte; căci ei consideră că mânia este totdeauna ceva rău și de aceea ea nu se cuvine pentru un credincios. Dar această părere nu este valabilă totdeauna și noi credem că uneori lipsa de mânie este păcat și este nedemnă pentru un credincios care iubește pe Hristos și este plin de râvnă pentru onoarea Sa. Este desigur important să veghem asupra adevăratului motiv al mâniei noastre. Căci dacă ceva ne face să ne mâniem, deoarece am fost răniți în onoarea proprie, atunci aceasta nu este o mânie sfântă, și tocmai aici ar trebui să aplicăm mai mult cuvintele apostolului Iacov: »Pentru că mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu« (Iacov 1,20).

Mânia potrivită cu Dumnezeu o vedem la Domnul Isus, când citim despre El: »Și, privind împrejur la ei cu mânie, foarte întristat de împietrirea inimii lor« (Marcu 3,5).

Domnul S-a mâniat în diferite ocazii, dar niciodată nu a păcătuit în mânia Sa. El S-a mâniat când a văzut că din Casa Tatălui Său au făcut o casă de negustorie. »Și, făcând un bici din frânghii, i-a scos pe toți afară din Templu« (Ioan 2,13-16). El a rostit și primul „vai” asupra fariseilor și cărturarilor fățarnici, căci ei devorau casele văduvelor și de ochii lumii făceau rugăciuni lungi (vezi Matei 23,14 și următoarele).

Când eu văd sau aud ceva, care batjocorește și jighește Persoana minunată a Domnului Isus, și aceasta nu mă mișcă, duhul meu nu se tulbură, atunci cu siguranță nu sunt în starea în care ar trebui să fie un creștin adevărat, care iubește pe Domnul său și îngrijește de onoarea și gloriificarea lui Hristos și prețuiește onoarea Sa. Lipsa mâniei într-o astfel de situație ar dovedi o sărăcie mare în prețuirea gloriei și onoarei Domnului nostru scump și demn de adorare.

Deci aceasta este o chestiune importantă, când unii gândesc, că aceasta este în contradicție cu dragostea. Dar această părere nu are nici o bază biblică; adevărata dragoste este plină de râvnă pentru adevăr și nu minimalizează răul. Despre dragoste se spune în 1 Corinteni 13,6: »Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul«. Este nepotrivit să practici dragostea cu prețul adevărului lui Dumnezeu și al lui Hristos, aceasta nu ar fi o dragoste adevărată, ci prefăcătorie.

Există însă un pericol, căruia noi toți cădem cu ușurință pradă, și acesta este mânia în legătură cu păcatul. De aceea ne atenționează aici Duhul Sfânt, »mâniați-vă, și nu păcătuiți«. Mijlocul divin de protecție împotriva acestui fel de păcat este ca noi să ne mâniem din pricina gloriei lui Dumnezeu și că aceasta are loc în prezența lui Dumnezeu. Aceasta este limita care nu trebuie depășită. De aceea apostolul spune aici: »să nu apună soarele peste mânia voastră«; căci dacă o astfel de mânie sau supărare rămâne în suflet, ea nu este de la Dumnezeu.

Dacă apune soarele, eu sunt ori într-o stare de pace desăvârșită și părtășie fericită cu Domnul, ori sunt într-o stare de mânie și nu în savurarea părtășiei cu El. Eu nu trebuie să merg la culcare până când nu mi-am mărturisit păcatul fratelui meu, pe care m-am mâniat, și până când după aceea nu mi-am plecat genunchii înaintea Domnului, ca să-I mărturisesc și Lui păcatul meu. Dacă nu facem aceasta, oferim teren diavolului. Dacă avem mânie în inima noastră și o păstrăm în sufletul nostru, atunci oferim dușmanului ocazia să intre în viața noastră.

De aceea să fim veghetori și cu multă grijă, căci acest dușman rău caută să ia controlul asupra vieții noastre și să ne răpească bucuria spirituală și părtășia plăcută cu Domnul și Stăpânul nostru. Să căutăm totdeauna în viața noastră să iertăm »ca să nu dăm câștig lui Satan asupra noastră; pentru că nu suntem necunoscători ai planurilor lui« (2 Corinteni 2,11).

Să nu mai furăm, ci să facem binele

Versetul 28: *»Cel care fura să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine, ca să aibă să împartă celui care are nevoie.«*

Credincioșii din Efes erau adoratori ai idolilor înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu, fără nici o cunoaștere a lui Dumnezeu. Drumul lor era un drum al răutății și al păcatului, și chiar după ce au primit pe Domnul Isus Hristos prin credință erau înclinați să facă acest păcat al furtului. Fie ca nici un creștin să nu-și închipuie, că el nu ar fi în stare să cadă în acest păcat! O astfel de părere înaltă despre sine arată că nu se cunoaște pe sine însuși și se bazează puțin pe harul dumnezeiesc. Dar să reținem bine, că ce Duhul Sfânt spune credincioșilor din Efes, ne spune și nouă și tuturor sfinților din toate timpurile! Ce prețios este acest îndemn al harului! »Cine a furat să nu mai fure«. Aceasta este vorbirea plăcută a harului; și cât de mult stă ea în opoziție cu amenințările cu pedeapsa ale Legii (Exod 21,16; 22,1-3)!

Sunt multe forme de hoție. De exemplu, este un funcționar sau un angajat care la lucrul său fură timp de la patron; sau cineva care răpește renumele și numele bun al cuiva. Cât de mulți credincioși sunt care fură pe Dumnezeu și Îi rețin banii și averile, care I se cuvin, pe care Dumnezeu li le-a încredințat! »Va înșela un om pe Dumnezeu? Totuși voi Mă înșelați și ziceți: „În ce Te înșelăm?” În zeciuieli și în darurile ridicate. Sunteți blestemați cu blestem și pe Mine Mă înșelați voi, națiunea aceasta întregă!« (Maleahi 3,8-9). Harul, care lucrează în credinciosul Noului Testament, îl va conduce să dea Domnului mai din belșug și mai de bună voie, decât a cerut Vechiul Testament (compară cu 2 Corinteni 8,3-5).

»... ci să lucreze ... ca să aibă să împartă«. Nu este suficient că credinciosul este cinstit și nu fură; ci aici avem gândul și mai frumos, că el trebuie să lucreze și să facă binele cu mâinile lui, pentru ca să aibă privilegiul binecuvântat să împartă celor aflați în nevoie. Har al lui Dumnezeu uimitor, minunat! Ambele mâini, care erau obișnuite la furat, s-au transformat în mâini sfințite și consacrate să dăruiască celor în nevoie.

»Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi« (2 Corinteni 5,17). Onisim era un rob și un hoț, dar când harul lui Dumnezeu l-a mântuit, el a devenit un »frate credincios și iubit« (Coloseni 4,9).

Unul din robii bogați ai lui Dumnezeu a spus odată: „Eu, chiar dacă nu aș fura drepturile altuia, aș umbla potrivit dreptății care este în Lege; dar nu aș trăi potrivit principiilor harului și sfințeniei adevărate, dacă nu aș împărți cu alții toate bunurile pe care mi le-a dat Dumnezeu”.

Bucuria de a da este cu mult mai prețioasă decât aceea de a primi. »Dar cine are bunurile lumii și îl vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?« (1 Ioan 3,17).

Să ne aducem aminte totdeauna de cuvintele apostolului binecuvântat: »Dar nu uitați de binefacere și de dărnicie, pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu« (Evrei 13,16).

Discuțiile noastre

Versetul 29: *»Nici un cuvânt stricat să nu iasă din gura voastră, ci, dacă este vreunul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor care-l aud.«*

Apostolul schimbă subiectul studiului, și nu mai vorbește despre fapte bune și dărnicie, ci atenționează cu privire la pericolul cuvintelor rele. În loc de »cuvinte stricate« în gura noastră ar trebui să fie cuvinte ale harului, cuvinte sănătoase, »ca să dea har celor care le aud«. Cuvântul lui Dumnezeu acordă un loc deosebit acestei chestiuni importante.

Cuvintele, care vin de pe buzele noastre, sunt o oglindă fidelă a stării inimii noastre, »Pentru că din prisosul inimii vorbește gura« (Matei 12,34).

Apostolul Iacov se preocupă detaliat cu „limba” și spune: »Dacă cineva nu greșește în cuvânt, este un om desăvârșit, capabil să-și înfrâneze, de asemenea, tot trupul« (Iacov 3,2).

Cât de minunat este să fi în tovărășia unui credincios a cărui inimă se revarsă și a cărui gură vorbește cuvintele harului, care zidesc pe cei care le ascultă! Însă pe de altă parte, ce pagubă și ce stricăciune se face, când la noi se găsesc »lucruri rușinoase, vorbire nechibzuită, glume proaste« - lucruri care »nu se cuvin«. Să fim atenți asupra noastră, ca nici o vorbire stricată să nu ne iese din gură, probabil cuvinte de critică sau remarci ostile despre alții. »Depărtează de la tine înșelăciunea gurii și alungă de la tine stricăciunea buzelor« (Proverbe 4,24). »Cuvântul vostru să fie totdeauna în har, dres cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia« (Coloseni 4,6). Sarea este bună și are valoarea ei, chiar dacă ea nu face răul să devină bun, ci mai degrabă lucrează împotriva stricăciunii, păzind binele de stricăciune. Este adevărul care menține sufletul în sfințenie. Deci dacă este sare în inimile și sufletele noastre, cuvintele noastre vor fi curate și sănătoase și vorbirea noastră va fi de așa fel că va aduce pace altora. Așa a spus Domnul Isus: »Să aveți sare în voi înșivă și fiți în pace unii cu alții« (Marcu 9,50).

Noi ar trebui să vorbim numai atunci, când »este nevoie de zidire«. Deci cuvintele curate vin numai dintr-o inimă curată. »Inima mea clocotește de un cuvânt bun« (Psalm 45,1). »Din aceeași gură iese binecuvântare și blestem. Frații mei, nu trebuie ca acestea să fie așa. Oare izvorul, din aceeași deschidere, țâșnește dulce și amar?« (Iacov 3,10-11). Este periculos să se gândească că cuvintele nu costă nimic. Citește ce scrie Iacov despre răul pricinuit de limbă (Iacov 3) și nu uita că din cauza aceasta noi suntem muștrați.

Ar trebui să ne gândim, că la mulțimea cuvintelor nu lipsește greșeala. Ah, de ar sluji vorbirea noastră altora spre zidire!

A întrista pe Duhul Sfânt

Versetul 30: *»Și nu-L întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.«*

Duhul Sfânt este Persoana divină, care a coborât din cer în ziua de Rusalii, după ce Domnul Isus a făcut lucrarea de răscumpărare prin moartea Sa pe cruce și, înviat dintre cei morți prin slava Tatălui, S-a înălțat la cer și S-a așezat la dreapta Tatălui Său.

Duhul Sfânt nu este o simplă invenție, sau un sentiment, sau o simplă putere. El este, întocmai ca Tatăl și ca Fiul, o Persoană divină. El vorbește, El trimite lucrători pentru vestirea Evangheliei (Faptele Apostolilor 13,2.4), și El dovedește lumea ca fiind vinovată de păcat (Ioan 16,8). El mângâie și înviorează pe credincioși, prin aceea că El ia din lucrurile lui Hristos și le dă lor. El îi încurajează și îi conduce (Ioan 16,13-15; Romani 8,14). Dar El Se și întristează, când copiii lui Dumnezeu nu umblă în sfințenie, căci El este Duhul Sfânt. El locuiește în fiecare credincios adevărat, și El ia cunoștință de orice cuvânt, pe care noi îl rostim, El cunoaște orice gând, care se ridică din noi, El vede tot ce facem. De aceea apostolul ne îndeamnă »nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu«.

Dar aceasta nu înseamnă, că dacă noi întristăm pe Duhul Sfânt, El ne părăsește, căci El locuiește pentru totdeauna în cel credincios, așa cum a spus Domnul Isus: »Și El vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi pentru totdeauna« (Ioan 14,16).

Acesta este privilegiul binecuvântat al credincioșilor Noului Testament. David s-a rugat odinioară: »... nu lua de la mine Duhul Tău cel sfânt« (Psalm 51,11). În perioada actuală a harului o astfel de rugăciune nu își are locul ei, căci creștinul adevărat a fost pecetluit cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării.

Duhul Sfânt locuiește în credinciosul adevărat. El nu îl va părăsi niciodată, dar El este întristat, dacă noi nu umblăm în sfințenie corespunzător Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este atunci și motivul pentru care așa de mulți sunt lipsiți de bucuria și fericirea care decurge din părtășia prețioasă cu Domnul.

Dacă noi mergem în sfințenie și credincioșie față de Domnul, atunci Duhul Sfânt umple inimile noastre cu bucurie și ia din ce este al lui Hristos și ne dă. În primul capitol al acestei epistole apostolul a spus: »... în care, de asemenea, crezând, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii, care este arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea posesiunii dobândite, spre lauda gloriei Sale« (Efeseni 1,13-14). Aici apostolul revine la acest adevăr binecuvântat, că noi prin Duhul Sfânt am fost pecetluiți »pentru ziua răscumpărării«. Aici nu este vorba ca în capitolul 1,7 despre răscumpărarea sufletului, despre iertarea păcatelor, ci de răscumpărarea trupului nostru la venirea Domnului Isus Hristos pentru a lua mireasa Sa acasă. »... care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile« (Filipeni 3,21). Când va veni Domnul Isus, El va lua cu Sine pe fiecare credincios adevărat, niciunul nu va rămâne aici; căci fiecare creștin adevărat este un mădular al singurului trup; și este absolut imposibil, ca trupul să fie în glorie și să-i lipsească un mădular, fie el chiar cel mai slab și mai neînsemnat.

Ținuta morală greșită și bună

Versetul 31: *»Orice amărăciune și supărare și mânie și strigare și defăimare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate.«*

Apostolul ne atenționează aici cu privire la anumite păcate, care, dacă le acordăm spațiu, vor întrista pe Duhul Sfânt care locuiește în noi. El pune degetul mai întâi pe un rău, care în mod obișnuit stă adânc în inimă: »orice amărăciune«.

Amărăciunea este opusul dulceții; și dacă această amărăciune este în inima unui om, ea ei răpește bucuria lăuntrică și pacea dulce și îi face inima posomorâtă și nenorocită. Amărăciunea este unul din relele caracteristice celor necredincioși, a căror gură este plină de amărăciune, și apostolul Iacov ne atenționează cu privire la invidie amară și duh de ceartă în inimă (Iacov 3,11-15).

După aceea apostolul Pavel continuă să ne atenționeze cu privire la acele păcate care se revarsă din amărăciunea inimii: supărare, mânie, strigare, defăimare și răutate.

Da, frații mei preaiubiți, noi trebuie să înlăturăm toate aceste lucruri din inima noastră. Trebuie să atragem atenția, că noi, dacă nu suntem eliberați prin puterea Duhului Sfânt de aceste păcate, nu putem trăi o viață creștină adevărată. De aceea să veghem ca aceste lucruri rele să nu fie găsite în noi sau în mijlocul nostru. Aceasta este posibil numai dacă noi ne rezemăm pe harul și ajutorul lui Dumnezeu.

Versetul 32: *»Și fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos.«*

Adevăratul creștinism ne eliberează nu numai de aceste păcate, care întristează pe Duhul Sfânt, ci ne face și capabili să revelăm în viața noastră virtuțile prețioase ale lui Hristos, prin

aceea că noi imităm bunătatea și blândețea Domnului și Stăpânului nostru în conviețuirea noastră.

Dacă dorim să iertăm, atunci să avem totdeauna înaintea noastră etalonul divin de iertare: »după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos«. Există cineva care să fi păcătuit față de mine așa cum am păcătuit eu față de Dumnezeu? Dar dacă Dumnezeu din pricina lui Hristos și pe baza lucrării Sale pe cruce mi-a iertat toate păcatele, atunci și eu trebuie să iert fratelui meu în același fel.

Probabil gândești că acela, care a păcătuit împotriva ta, cu adevărat nu merită să i se ierte. Permite-mi totuși să te întreb, ai meritat tu iertarea divină? Este absolut imposibil ca cineva să fi păcătuit așa de mult față de tine, cum ai păcătuit tu față de Dumnezeu. Și Dumnezeu ne-a iubit așa de mult și ne-a iertat toate păcatele! Acesta este etalonul divin, acesta este modelul, pe care să-l urmărim atunci când iertăm. El nu ne poate da un alt etalon, niciunul mai mic, decât pe Sine Însuși. „O, Doamne Isuse, dăruiește-ne în harul Tău, să Te cunoaștem mai mult, să învățăm de la Tine și să fim mai mult asemenea Ție! Amin.”